அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஸ்ரீஜக³த்³கு³ருக்³ரந்த²மாலா

॥ एकश्लोकप्रकरणम् ॥
ஏகஶ்லோக ப்ரகரணம்

ஸ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஸ்ரீரங்கம்.
1962

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதிகளின் அனுக்ரஹத்திஞல் அமைக்கப்பட்ட அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதியின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் க்ரந்தங்கஊ அநுவாதத்துடன் பிரசுரித்து குறைந்த விஜலயில் எல் லோருக்கும் கிடைக்கும்படி செய்து ஆசார்யாளுடைய உபதேசங்களை எங்கும் பரவ ச்செய்வதே. இந்நோக்கத்துடன் பிரசுரிக்கப்படும் "**ஸ்ரீ ஜகத்குரு க்ரந்தமாலா**" வின் '**ஏகஶ்லோக ப்ரகரணம்**' இது.

இவை தமிழ் அநுவாதத்துடனும் விரிவுடையுடனும் யாவருக்கும் உபயோகப் படும் வகையில் ஸமிதியால் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதைப் படிப்பதன்மூலம் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளுடைய உபதேசங்கஊ மனதில் பதிய வைத்து அனுபவத்தில் கைக்கொண்டு சிரேயஸ்ஸையடையக் கோருகிறேன்.

K.V. சுப்பரத்னம்,
பொதுக் காரியதரிசி,
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி.

உ
॥ श्रीः ॥
॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ एकश्लोकप्रकरणम् ॥

ஏகஸ்லோக ப்ரகரணம்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[*ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் சிஷ்யர்களுடன் விஜய யாத்திரை செய்துவரும் சமயம், ஒரு கிராமத்தில் சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்து, ஸதாசார ஸம்பன்னராக இருக்கும் ஒருவருக்கு, பூர்வ ஜன்ம கர்மவசத்தால் திடீரென ஏற்பட்ட மஹாரோகத்தினுல் உடலெல்லாம் வெளுத்து, பார்வை மங்கி, லஜ்ஜையினுல் வெளியில் வந்து ஜனங்களுடன் பழக ஸங்கோசப்பட்டுக்கொண்டு, அவர் வீட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தார். ஆனுலும், பூர்வஸுகிருதவசத்தாலும், வியாதியாலும், சரீரத்திலும் மற்றும் எல்லா விஷயங்களிலும் பூர்ணமான வைராக்யம் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆசார்யாள் அங்கு வந்திருப்பது தெரிந்து, அவருடைய மஹிமையைக் கேட்டு, அவருடைய கால்களில் விழுந்து, தன்னைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டிக்கொண்டார். அதைக் கண்டு பரமகாருணிகரான பகவத்பாதர், அவருடைய மனப்பரிபாகத்தை அறிந்து, எப்படியாவது ஸம்ஸார ஸங்கடத்திலிருந்து அவரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று தீர்மானித்து, பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் நான்காவது அத்யாயத்தில் ஜனகயாக்ஞவல்க்ய ஸம்வாதரூபமாக அமைந்துள்ள ஜ்யோதிர் பிராஹ்மணத்தில் கூறப்பட்டப்படி ஸ்வயம்ஜ்யோதிஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து, 'அதுவேதான் நீ' என்ருர். அவர் உத்தமாதிகாரியாயிருந்த படியாலும், பரமாசார்யாள் உபதேசித்ததாலும், அடுத்த க்ஷணத்தில் அவருக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. இதைக்கண்டு ஆசார்யாள், உலகில் யாவரும் இதனுல் பயன் பெறவேண்டும் என்ற கருணையால், அவருக்கு உபதேசித்த விஷயத்தை அடக்கி. கேள்வி பதில் உருவத்தில் பின் வரும் சுலோகத்தை அருளினுர்கள். இது ஒரே சுலோகமாயிருந்தாலும் ஒரு பிரகரணமாகவே அமைந்துவிட்டது. இந்த சுலோகத்தின் முடிவில் சிஷ்யன் தன் அநுபவத்தை வெளியிட்டுவிட்டபடியால், அதன்பிறகு அவனுக்கு உபதேசிப்பதற்கு அவசியம் இல்லை. ஒரு சுலோகத்திலேயே உபதேசம் முடிந்துவிட்டது. விரிவான கிரந்தங்களை பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாத உத்தமாதிகாரிகள் இந்த ஒரு சுலோகத்தின் கருத்தை அநுஸந்தானம் செய்வதாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையலாம்.]

---

* இவ்விஷயம் ஸ்வயம்ப்ரகாசயதிகள் செய்த வியாக்யானத்தில் காணப்படுகிறது.

किं ज्योतिस्तव भानुमानहनि मे रात्रौ प्रदीपादिकं
स्यादेवं रविदीपदर्शनविधौ किं ज्योतिराख्याहि मे ।
चक्षुस्तस्य निमीलनादिसमये किं धीर्धियोदर्शने
किं तत्राहमतो भवान् परमकं ज्योतिस्तदस्मि प्रभो ॥

கிம் ஜ்யோதிஸ்தவ பா⁴னுமானஹனி மே ராத்ரௌ ப்ரதீ³பாதி³கம்
ஸ்யாதே³வம் ரவிதீ³பத³ர்ஶனவிதௌ⁴ கிம் ஜ்யோதிராக்²யாஹி மே ।
சக்ஷுஸ்தஸ்ய நிமீலநாதி³ஸமயே கிம் தீ⁴ர்தி⁴யோத³ர்ஶனே
கிம் தத்ராஹமதோ ப⁴வான் பரமகும் ஜ்யோதிஸ்தத³ஸ்மி ப்ரபோ⁴ ॥

ஆசார்யர்: -

तव **தவ**	=	உனக்கு,
ज्योतिः **ஜ்யோதிः**	=	பிரகாசம்,
किं **கிம்**	=	எது? (எந்த பிரகாசத்தால் தெரிந்துகொள்கிறாய்?)

சிஷ்யன்: -

अहनि **அஹனி**	=	பகலில்,
मे **மே**	=	எனக்கு,
भानुमान् **பா⁴னுமான்**	=	சூரியன். (கண்ணால் விஷயங்களைப்பார்க்க சூரியபிரகாசம் உதவி செய்கிறது.)

ஆசார்யர்: -

रात्रौ **ராத்ரௌ**	=	இரவில் (எது பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறது?)

சிஷ்யன்: -

प्रदीपादिकं **ப்ரதீ³பாதி³கம்**	=	விளக்கு முதலியவை.

ஆசார்யர்: -

एवं स्यात् **ஏவம் ஸ்யாத்**	=	இவ்விதம் இருக்கலாம். (ஆனால்)

रविदीपदर्शनविधौ = சூரியஜனயும், தீபத்தையும் பார்க்கும் விஷயத்தில்,

ரவிதீ3பத3ர்ஶனவிதௌ4

किं = எது,

கிம்

ज्योति: = பிரகாசத்தைத்தருவது?

ஜ்யோதி:

मे = எனக்கு,

மே

आख्याहि = சொல்.

ஆக்2யாஹி

சிஷ்யன்: -

चक्षु: = கண்.

சக்ஷு:

ஆசார்யர்: -

तस्य = அந்தக்கண்ணுக்கு,

தஸ்ய

निमीलनादिसमये = மூடுதல், மறைவு முதலியவை ஏற்படும் சமயம்,

நிமீலநாதி3ஸமயே

किं = எது ஜ்யோதி?

கிம்

சிஷ்யன்: -

धी: = புத்தி.

தீ4

ஆசார்யர்: -

धिय: = புத்தியை,

தி4ய:

दर्शने = அறியும் விஷயத்தில்,

த3ர்ஶனே

किं = எது ஜ்யோதி?

கிம்

சிஷ்யன்: -

तत्र = அதில்,

தத்ர

ஏகஸ்லோக ப்ரகரணம்

अहं = நான் (பிரகாசப்படுத்துகிறேன்),

அஹம்

ஆசார்யர்: -

अत: = ஆகையால்,

அத:

भवान् = நீர் மேலான (தானே பிரகாசிக்கும்),

ப⁴வான்

ज्योति: = பிரகாசவஸ்து.

ஜ்யோதி:

சிஷ்யன்: -

प्रभो = ப்ரபுவே!

ப்ரபோ⁴

तत् = அந்த ஜ்யோதிஸ்வரூபமாக,

தத்

अस्मि = (நான்) இருக்கிறேன்.

அஸ்மி

பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் நான்காவது அத்தியாயத்தில் மூன்றுவது பிராஹ்மணத்திற்கு ஜ்யோதிர் ப்ராஹ்மணம் என்று பெயர். அதில் பின்வரும் விஷயம் காணப்படுகிறது. யாக்ஞவல்க்யர் அடிக்கடி மஹாராஜா ஜனகரிடம் செல்வ துண்டு. ஒவ்வொரு தடவையும் அவருக்குத் தேவையான பொருள்களைக் கொடுப்பது டன், ஜனகர் அவரிடம் தன் ஸந்தேஹங்களைக் கேட்டுப் பல அபூர்வ விஷயங்களை யும் தெரிந்துகொள்வது உண்டு.

ஒருஸமயம் யாக்ஞவல்க்யர் 'இந்தத் தடவை ஜனகர் என்ன கேட்டாலும் ஒன்றும் சொல்வதில்லை' என்ற தீவிர ஸங்கல்பத்துடன், யோகக்ஷேமத்திற்காக ஜனகரிடம் சென்றார். வழக்கம் போல் ஜனகர் ப்ரச்னம் செய்தார். பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்பந்தம் யாக்ஞவல்க்யருக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. ஏனெனில், முன்னொரு ஸமயம் ஜனகர் அக்னி ஹோத்ர ஸம்பந்தமான பல அபூர்வ விஷயங்களைத் தெரிந்து சொன்னதைக்கண்டு, யாக்ஞவல்க்யர் மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, வரம் கொடுத்தார். ஜனகர் காம ப்ரச்னத்தையே (தன் இஷ்டப்படி எதைக் கேட்டாலும் பதில் கூறவேண்டியதையே) வரமாகக் கேட்டு; அதை மற்றோர் ஸமயம் பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறிவிட்டார். அந்த வரத்தை ஞாபகப்படுத்தி ஜனகர் இப்பொழுது கேட்கவே, தன் ஸங்கல்பத்திற்கு விரோதமாகவே பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் யாக்ஞவல்க்யருக்கு ஏற்பட்டது. இவ்வாறு வர நிர்பந்தம் மூலம் இந்த வித்யையை ஜனகர் பெற்றதால், இதன் தனிச் சிறப்பு நன்கு தெரியவருகிறது. மிகச் சிறந்த விஷயங்களை ஸுலபமாக எல்லோருக்கும் ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துவிட

மாட்டார்கள். நசிகேதஸ்ஸும் வரம்மூலம்தான் தர்மராஜாவிடமிருந்து ஆத்ம வித்யையைப் பெற்ருன். தேவராஜாவோ 101 வருஷம் சுச்ரூஷை செய்து ப்ரஹ்மா வினிடம் ஆத்மவித்யையைப் பெற்ருன். காமப்ரச்ன வரத்தைக்கொண்டு ஜனகர் கேட்கிறுர்: -

ஜனகர்: - மனிதன் எந்த பிரகாசத்தால் விஷயங்களை தெரிந்து கொள்கிறுன்?

யாக்ஞவல்க்யர்: - சூரிய பிரகாசத்தால்,

ஜனகர்: - சூரியன் அஸ்தமித்த பிறகு எது பிரகாசத்தைத் தருகிறது?

யாக்ஞவல்க்யர்: - சந்திரன்.

ஜனகர்: - சந்திரனும் அஸ்தமித்த பொழுது, அதாவது நிலவு இல்லாத சமயம் எதனுல் பிரகாசம் ஏற்படுகிறது?

யாக்ஞவல்க்யர்: - அக்னி (தீபம் முதலியவை).

ஜனகர்: - தீபவெளிச்சமும் இல்லாத இடத்தில் எது?

யாக்ஞவல்க்யர்: - சப்தம், வாசனை முதலியவற்ருல் மனதால் அறிந்து கொள்கிறோம்.

ஜனகர்: - இந்திரியம், மனம் முதலியவைகளும் அடங்கியுள்ள ஸுஷுப்தி யிலும், ஸ்வப்னத்திலும் பிரகாசிப்பது எது?

யாக்ஞவல்க்யர்: - ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸுதான்.

சரீரம், இந்திரியம், புத்தி முதலிய எல்லாவற்றைத் காட்டிலும் வேருனது ஆத்மா. அது ஸ்வயும் பிரகாச (தானே பிரகாசிக்கும்) வஸ்து. மற்றென்ருல் அது அறியப்படுவதில்லை.. இதுதான் எல்லாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துதிறது. உலகில் அறிவு ஏற்பட உதவியாக இருக்கும் இந்திரியம், புத்தி முதலியவைகளையும், சூரியன், சந்திரன் முதலியவைகளையும் பிரகாச வஸ்துக்களாக நாம் அறியாமை யால் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறோம்; பார்க்கும் சக்தி கண்ணுக்கும், கேட்கும் சக்தி காதுக்கும், அறியும் சக்தி மனதுக்கும்; இதுபோலவே மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் அந்தந்த சக்தி இருப்பதாக எண்ணுகிறோம். இது தவறு, உண்மையில் ஆத்மா ஒன்று தான் பிரகாச வஸ்து. ஆத்ம சக்தியால் தான் இவைகளும் பிரகாச வஸ்துக்களாகத் தோன்றுகின்றன. ஆத்ம சைதன்யத்தால் இவைகள் அறியப்படுகின்றன. அறியப்படு வதால் இவை ஜடம், இயற்கையில் இவைகளுக்கு பிரகாசம் கிடையாது. இவை ஆத்மா அல்ல, தேஹாதிவில்க்ஷணமான ஸ்வப்ரகாச வஸ்துதான் ஆத்மா, அதுவே நாம். இதுதான் இந்த உபநிஷத்தின் தாத்பர்யும். இந்த விஷயம் பல உபநிஷத்து

க்களில் காட்டப்பட்டிருந்த போதிலும் இங்கு கேள்விபதில் ரூபமாக தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா இடங்களிலும் ஆத்ம சைதன்யமே பிரகாசித்த போதிலும், ஜாக்ரத் காலத்தில் இந்திரியும், மனம் இவைகளுடன் சேர்ந்திருப்பதால், அப்பொழுது ஏற்படும் ஞானம் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் என்பதை தீர்மானிக்க முடியாது. அதற்காகவே, இவைகள் இல்லாத நிலையைக் காட்டி அங்கு ஏற்படும் ஞானம் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் என்பதை விளக்கி, இதுபோலவே அவை இருக்கும் சமயத்திலும் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் ஞானம் ஏற்படுகிறது என்பது தீர்மானிக்கப்படுகிறது,

இவ்வாறு உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஆசார் யாள் ஒரே சுலோகத்தில் காட்டி இருக்கிறார். கேள்வி பதில் உருவமாக அமைந்து ள்ளது இந்த சுலோகம். இந்திரியம், மனம் முதலியவைகளாலேயே அறிவு ஏற்படுவதாக. எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்வரை ஸ்வப்ரகாசமான ஆத்ம வஸ்துவை அவன் அறிந்துகொள்ள முடியாது. அந்த எண்ணம் நீங்கவேண்டும். அதற்காக சிஷ்யனிடம் கேள்வி கேட்டு அவன் கூறும் பதிலைக் கொண்டே ஸ்வப்ரகாசமான ஆத்ம வஸ்துவை உபதேசிக்கிறுர். உபநிஷத்திலும் கேள்வி பதில் ரூபமாகத்தான் விஷயம் விளக்கப்படுகிறது. ஆனுல் அங்கு சிஷ்யனின் கேள்விக்கு குரு பதில் கூறுகிறுர். இங்கு குருவே கேள்வி கேட்டு சிஷ்யனை பதில் சொல்லச்செய்து கடைசியில் உபதேசிக்கிறுர். நிரூபணம் செய்யும் ரீதியிலும் சிறிது வித்யாஸம் காணப்படுகிறது. உபநிஷத்தில் இல்லாத வேறு சில யுக்திகளையும் இங்கு காட்டுகி றுர்.

உலகில் நாம் செய்யும் எல்லாக் காரியங்களிலும், விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு, பிரகாசத்தின் உதவி தேவையாயிருக்கிறது. அது எது? எந்த பிரகாச த்தால் நமக்கு அறிவு ஏற்படுகிறது என்பது முதல் கேள்வி. இங்கு ஜ்யோதிஸ் என்பது அறிவைக் குறிக்கும். இந்த அபிப்பிராயத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் வெளி இருளைப் போக்கும் வெளிச்சத்தைப்பற்றிக் கேட்பதாக எண்ணிக்கொண்டு 'சூரியன்' என்று சிஷ்யன் பதில் கூறுகிறுன். கண் பார்வை இருந்தும் சூரிய வெளிச்சம் இல்லா விட்டால் ஒன்றையும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. சூரிய வெளிச்சத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்கிறோம். ஆகையால் சூரியன்தான் ஜ்யோதி என்றுன்.

இதைக்கேட்டு ஆசார்யர், அவன் அபிப்பிராயப்படியே அடுத்த கேள்வி கேட்கிறுர். பகல் காலத்தில் சூரிய வெளிச்சத்தைக்கொண்டு தெரிந்துகொள்ளமுடியும். சூரியன் அஸ்தமித்த பிறகு இரவில் எந்த பிரகாசத்தால் தெரிந்து கொள்கிறுய்? அப்பொழுது சூரியவெளிச்சம் இல்லையே! என்பது இரண்டாவது கேள்வி. தீபம் முதலியவற்றின் வெளிச்சத்தால் தெரிந்துகொள்கிறேன் என்பது பதில். தீபம் என்ற பதம் அக்னி தீபம், மின்சார தீபம் முதலான எல்லாவற்றையும். குறிக்கும்.. தீபம் இல்லாத இடத்தில் நிலவு.வெளிச்சமும், நிலவு இல்லாத சமயம் நக்ஷத்திர வெளிச்சமும், சிலசமயம் மின்னல் வெளிச்சமும் பொருள்களைக் காட்டுகிறது என்று சிஷ்யன் பதில் கூறினுன்.

மூன்றுவது கேள்வி: - "எந்த பிரகாசத்தால் சூரியனையும் தீபத்தையும் தெரிந்து கொள்கிருய்' என்பது. சூரியன் சந்திரன், தீபம் முதலியவைகளின் பிரகாச த்தால் மற்றப் பொருள்களைத் தெரிந்து கொள்கிறேம் என்பது வாஸ்தவம். ஆனுல் மற்றப் பொருள்களைக் காட்டுகின்ற சூரியன், தீபம் முதலியவைகளை எந்த ஜ்யோதிஸ்ஸால் தெரிந்துகொள்கிருய்? இதன் பதில் கண்களால். சூரியன் முதலிய வைகளைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்கிறேம் என்பது. சூரியனைப் போல் கண்ணுக்கு இருளைப்போக்கும் சக்தி சக்தி இல்லை. ஆனுலும் கண்ணை ஜ்யோதிஸ்ஸாகக் கூறுகிருர். ஆகையால் இங்கு ஜ்யோதிஸ் என்பது ஞானத்தையே குறிக்கும்.

நான்காவது கேள்வி: - கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கும்போது நமக்கு எவ்வாறு அறிவு உண்டாகிறது? சில ஸமயம் நாம் கண்களை மூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்து ஆலோசனை செய்கிறேம். முன்பு நடந்த விஷயங்களை நினைத்துப் பார்க்கிறேம். நாம் நேரில் பார்த்த மனிதர்கள், இடம், ஸம்பவம் ல்லாம் ஞாபகத்தி ற்கு வருகிறது. கண்ணே மூடியிருக்கிறது. அதனுல் சூரியசந்திராதிகளும் ஒத்தாசை செய்ய முடியாது. இப்பொழுது எந்த பிரகாசத்தால் நமக்கு அறிவு ஏற்படுகிறது என்பது கேள்வி. புத்தியால் தெரிந்துகொள்கிறேம் என்பது பதில். உள் கருவியான மனம்தான் அப்பொழுது எல்லாப் பொருள்களையும் காட்டுகிறது. பார்த்தது, கேட்டது எல்லாம் மனதில் ஸூக்ஷ்மமாக ஸம்ஸ்காரரூபமாக அடங்கியிருக்கிறது. அவைகளை எல்லாம் இப்பொழுது மனத்தால் நினைத்துப் பார்க்கிறேம். ஆகையால் மனம்தான் ஜ்யோதி என்பது பதில்.

ஐந்தாவது கேள்வி: - எந்த பிரகாசத்தால் புத்தியைத் தெரிந்துகொள்கிருய் என்பது. புத்தியால் மற்றப் பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். புத்தியை புத்தியை புத்தியைக் கொண்டே எப்படித் தெரிந்துகொள்ளமுடியும்? அதைத் தெரிந்துகொள்ள வேறெரு பிரகாசவஸ்து வேண்டாமா? அது எது? குடத்தைக்கண்ணுல் பார்த்து 'இது குடம்' என்று முதலில் தெரிந்துகொள்கிறேம். இதுதான் குட ஞானம் என்பது. இது மனேவிருத்தி பிறகு 'குடம் எனக்குத்தெரியும்' என்று குடஞானத்தின் ஞானம் ஏற்படு கிறது. குடத்தை ஞானத்தால் (புத்தி விருத்தியால்) தெரிந்துகொண்டோம். அந்த குடஞானத்தை (புத்தி விருத்தியை) புத்தியால் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. இதே மாதிரி நம் மனத்தில் காமம், ஸங்கல்பம், ஸந்தேஹம், தைர்யம், அதைர்யம், லஜ்ஜை, பயம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன. இவைகளும் மனேவிருத்திகள் தான். நம் மனதில் காமம் முதலிய விருத்திகள் ஏற்பட்டிருப்பதை மனத்தால் அறிந்து கொள்ளமுடியாது. எந்த பிரகாசத்தால் இவைகளைத் தெரிந்துகொள்கிறேம்.

இங்கு **धियः दर्शने (தி⁴ய: த³ர்ஶனே)** என்று பதம்பிரித்து இவ்வாறு பொருள் கூறப்பட்டது. **धियः अदर्शने (தி⁴ய: அத³ர்ஶனே)** என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்பொ ழுது, புத்தியும் மறைந்துவிட்டால் எது பிரகாசிக்கிறது என்பது கேள்வியாகும். ஸுஷுப்தி அவஸ்தையில் மனமும் மறைந்து விடுகிறது. மனத்தின் கார்யம் ஒன்றும் அப்பொழுது இல்லை. இந்திரியம் முதலான மற்ற பிரகாச வஸ்துக்களும் அப்பொழுது இல்லை. ஆனுலும் ஸுஷுப்தியில் எல்லோருக்கும் மறைந்து ஓர்

அநுபவம் ஏற்படுகிறது. அது அப்பொழுது தெரியாவிட்டாலும் தூக்கத்திலிருந்து விழித்துக்கொண்டபின் அதை நினைத்துக் கொள்கிறோம்.

सुखं अहं अस्वाप्सम्, न किंचिदवेदिषम्

ஸுக²ம் அஹம் அஸ்வாப்ஸம், ந கிஞ்சித³வேதி³ஷம்

(ஸுகமாகத் தூங்கினேன் ஒன்றும் தெரியாது) என்று காலையில் சொல்லுகிறோம். முன்னால் அனுபவமில்லாமல் பின்னால் நினைவு வராது. காலையில் நினைவு வருவதால் ஸுஷுப்தியில் அநுபவம் இருக்கவேண்டும். அதற்குக் காரணம் என்ன என்பது கேள்வி.

மேலும் **धियः अदर्शने (தி⁴ய: அத³ர்ஶனே)** என்பதால் ஸ்வப்நாவஸ்தையையும் வாங்கிக்கொள்ளலாம். ஸ்வப்னத்தில் மனம் இருந்தாலும் ஜாக்ரதவஸ்தையில் போல் அறிந்து கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. ஏனெனில் ஸ்வப்னத்தில் நாம் பார்க்கும் விஷயங்கள் எல்லாம் உண்மையல்ல, மனோ மயம். மனமேதான் அந்தந்த விஷயங்களாகக் காணப்படுகிறது. அறியப்படும் விஷயங்களாக மனம் ஆகிவிட்டபடியால், அதை அறியும் வஸ்து மனதாக இருக்கமுடியாது. அதைக்காட்டிலும் வேறாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அது எது என்பது கேள்வி. "நான்தான்" என்பது பதில். சூரியன், சந்திரன் முதலான வெளிப் பொருள்களும், இந்திரியம், மனம் முதலான உள் பொருள்களும் பிரகாசிக்காத நிலையில் ஆத்மா பிரகாசிக்கிறது என்று காட்டியதால், இவைகள் ஆத்மா அல்ல, சரீரம், இந்திரியம் முதலிய எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவன். இவைகளுடன் எனக்கு ஸம்பந்தம் கிடையாது என்பதை சிஷ்யன் தெரிந்துகொண்டான்.

இவ்வாறு 'த்வம்' பதார்த்தமான ஜீவஸ்வரூபத்தை சரீராதிகளினின்றும் பிரித்து சுத்த சைதன்ய பிரகாச ஸ்வரூபமாக சிஷ்யன் தெரிந்துகொண்டதும், உத்தமாதிகாரியான சிஷ்யனுக்கு **'தத்வமஸி'** என்ற மஹாவாக்யத்தின் பொருளை உபதேசிக்கிறார் - **अतो भवान् परमकं ज्योतिः** (**அதோ ப⁴வான் பரமகம் ஜ்யோதி:** - ஆதலால் நீ உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்) இங்கு ஜ்யோதிஸ் என்பது ஞானம். இருட்டைப் போக்கும் வெளிச்சம் அல்ல. ஆத்மா ஒன்றுதான் ஞானஸ்வரூபமானது, மற்றதால் பிரகாசிக்கப்படாதது, தானே பிரகாசிப்பது, நித்யமானது. இந்திரியம் மனம் முதலியவைகள் எல்லாம் ஆத்ம ஜ்யோதிஸ்ஸால் அறியப்படும் பொருள்கள். ஆகையால் அவைகள் ஜடவஸ்துக்கள். ஆத்மசைதன்ய ஸம்பந்தத்தால்தான் அவைகளும் பிரகாச வஸ்துக்கள்போல் தோன்றுகின்றன. அந்த பிரகாசமும் எப்பொழுதும் இருப்பதில்லை. ஸ்வப்ன - ஸுஷுப்தி அவஸ்தைகளில் அவைகளுக்கு பிரகாசம் இல்லை.

உண்மையில் விசாரித்துப் பார்த்தோமானால், ஸ்வப்ன-ஸுஷுப்தி நிலைகளிலும் மனதை அறியும் விஷயத்திலும் ஆத்மா பிரகாசிப்பதுபோல மனதாலும், இந்திரியங்களாலும் அறியும் இடத்திலும் ஆத்மாதான் பிரகாசிக்கிறது. ஆத்ம சைதன்ய பிரகாசம்தான் மனோமூலமாகவும் இந்திரியங்கள் மூலமாகவும் வெளிப்படுகிறது.

नानाछिद्र घटोदरस्थितमहादीपप्रभाभास्वरम्
ज्ञानं यस्य तु चक्षुरादिकरणद्वारा बहिः स्पन्दते ।

நாஞசி2த்3ர க4டோத3ரஸ்தி2தமஹாதீ3பப்ரபா4பா4ஸ்வரம்
ஜ்ஞானம் யஸ்ய து சக்ஷுராதி3கரணத்3வாரா ப3ஹி: ஸ்பந்த3தே ।

என்று தக்ஷிஞமூர்த்தி அஷ்டகத்தில் ஆசார்யாள் சொல்லியபடி பல துவாரங்களுள்ள குடத்திற்குள் வைத்திருக்கும் தீபத்தின் ஒளி அந்த துவாரங்களின் வழியாக வெளியில் பிரகாசிப்பதுபோல, நம் சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மசைதன்ய பிரகாசம் மனம் இந்திரியம் இவைகளின் வழியாக வெளிப்பட்டு, விஷயங்களை உணர்த்துகிறது. தீபத்தைக் கண்ணுல் பார்க்காத சிறுவன் அந்த துவாரமே பிரகாசப்படுத்துகிறது என்று கூறுவதுபோல, ஆத்மாவை அறியாத நாம் இந்திரியங்களும் மனமும் பிரகாசப்படுத்துவதாகத் தவருக எண்ணுகிறோம். எப்பொழுதுமே ஆத்மா பிரகாசித்த போதிலும் இந்திரியங்களுடனும் மனமுடனும் கூடியிருக்கும் ஸமயம் ஏற்படும் ஞானம் ஆத்மசைதன்யத்தால்தான் என்பதை தீர்மானிக்க முடியாதாகையால்தான், இவைகள் எல்லாம் பிரகாசப்படுத்த முடியாத ஒரு நிலையைக் காட்டி, ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாச வஸ்து என்பதை தீர்மானிக்கிருர். உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மம் ஞானஸ்வரூபமாக கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மாவும் ஞானஸ்வரூபி என்று யுக்திகளால் சிஷ்யன் தெரிந்துகொண்டான். ஆகவே நீயேதான் அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்று **तत्वमसि** (**தத்த்வமஸி**) மஹாவாக்யார்த்தத்தை ஆசார்யார் உபதேசித்தார்.

இந்த உபதேசத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நல்ல மனப்பரிபாகம் உள்ள அந்த சிஷ்யனுக்கு ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தன் அநுபவத்தை சிஷ்யன் எடுத்துக் கூறுகிறுன்: **तदस्मि प्रभो** (**தத3ஸ்மி ப்ரபோ4**) ஹே குரோ! நான் அந்த பரம் ஜ்யோதிஸ்வரூபமாக இருக்கிறேன். இது **अहं ब्रह्मास्मि** (**அஹம் ப்3ரஹ்மாஸ்மி**) என்ற மஹா வாக்யார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு ஆசார்யாள் இந்த ஒரு சுலோகத்திலேயே ஸ்வானுபவம் ஏற்படும்படி ஆத்மா தேஹாதிவிலக்ஷணம், ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ்வரூபம் அதுவே பரமாத்மா என்பதைத் தகுந்த பல யுக்திகளால் விளக்கிக் காட்டுகிறுர்.

ஏகஶ்லோக ப்ரகரணம் முற்றிற்று.